

TRASSENT, trasä'nnt, m. 3. (handelst.) Den, som utställer eller drager en vaxel.

TRASSERA, v. a. o. n. 1. (ital. *Trassare*; handelst.) Utställa ell. draga vaxel på någon.

TRASSLA, v. a. 1. Göra trasslig. *T. en härfova. T. bört, ihöp, i'n*, se *Borttrassla, Intrassla. T. till*, göra mycket trasslig. — *T. sig*, v. r. Blifva trasslig. — *Trasslande*, n. 4.

TRASSLIG, a. 2. 1) Säges om det, hvars delar äro mycket insnärjda den ena med den andra. *En t. härfova. — 2)* (fig.) Invecklad, svår att utreda. *T-a affärer.*

TRASSLIGHET, f. 3. Trasslig beskaffenhet; oreda.

TRASSLIGT, adv. (fam.) På ett trassligt sätt, oredigt.

TRAST, tråsst, m. 2. Fågelslägdet *Turdus*. Se f. ö. Björktrast, Dubbeltrast, Koltrast, Ringtrast, Rödvingetrast ell. Talltrast. *Capsta T-en*, en praktfullt skimrande art af Trastslägdet vid Cap. *Turdus æneus*.

TRASVARG, m. 2. (fam.) Se *Trashank*.

TRATT, m. 2. 1) Redskap i upp- och nedvänd kägelform med en pip nedvid, hvarmedelst flytande ämnen hällas in käril med tränga öppningar. — 2) Ett slags orrfänge. — *Ss. T-formig, -lik.*

TRATTA, tråtta, v. a. 1. I. (fam.) *T. i'*, ihålla medelst tratt. (Fig.) *T. i en något*, inbilla en något otroligt.

TRATTA, tråtta, v. n. 1. II. (fam.) Gå helt sakta, en och en.

TRATTA, tråtta, f. 1. (ital.) Trasserad eller utställd vaxel.

TRATTKORALL, tråttkorall, m. 3. Se *Håtkorall*.

TRAVALJSLUP, travällslup, m. 2. Båt, hörande till örlogsfartyg, hvilken i storlek kommer barkassen närmast.

TRAVERS, travä'rrs, m. 3. (lat.) Bröstvärn, som anläggas tvärs öfver valångar, för att skydda mot beströkning längs efter.

TRAVERSFLÖJT, travä'rrsflöjt, m. 3. Vanlig flöjt.

TRAVESTERA, travästera, v. a. 1. (ital. *Travestire*, af lat. *Trans* och *Vestire*, kläda) Af hufvudämnet i en allvarsam dikt skapa en skämtsam.

TRAVESTERING, f. 2. 1) En allvarsam dikts ombildning till skämtsam. — 2) Skämtsam dikt på detta sätt tillkommen.

TRE, grundtal. Två och en tillsammans. *T. års tid. De voro t.* (Ordspr.) *Alla goda ting äro t.* — *Ss. T-armig, -bent, -bladig, -dell, -fingrad, -flikig, -fotad, -färgad, -hufvad* ell. *-höfdad, -klufven, -mastad, -radig, -sidig, -spetsad* ell. *-spetsig, -taggig, -trädig, -uddig, -vinklig.*

TREA, f. 4. 1) Siffra, som betecknar talet tre. — 2) Kort med tre tecken eller s. k. ögon. — 3) (tillförene) Bankosedel på tre riksdaler.

TREBENING, m. 2. Se *Sqvallerkål*.

TREBING, m. 2. Tredjedel. *T-en af afkastningen. Bruka jorden till t-s*, hvarje år bruka två tredjedelar af en jord, som är afdelad i tre skiften.

TREDJE, ordningstal. Som i ordningen är näst efter den andra. *T. man*, en tredje person. *De togo honom till t. man i spelet. Genom t. man. I t. mans hand. För det t. T. penningen*, tredjedelen af en viss summa penningar,

af vissa inkomster. *T. dag jul*, tredje dagen från och med juldagen.

TREDJEDAG, m. 2. Tredje dagen af en kyrkofest.

TREDJEDAGSFROSSA, f. 1. Frossa, som inställer sig hvar tredje dag.

TREDJEDEL, m. 2. En del af ett helt, som är deladt i tre lika stora delar.

TREDJEPART, m. 3. Se *Tredjedel*.

TREDSK, tréddsk ell. trésska, a. 2. Som hårdnackadt vägrar att lyda, efterkomma, hörsamma befallning, lag, bud, förordning, domslut, o. s. v. [Tresk.]

TREDSKA, tréddska ell. trésska, f. sing. Hårdnackad motspänstighet. [Treska.]

TREDSKAS, tréddskass ell. trésskass, v. dep. 1. (isl. *Þrútskaz*, af *Þrúotr*, hårdnackad menniska) Hårdnackadt vägra att lyda befallning, lag, bud, förordning, domslut, o. s. v. — *Tredskande*, n. 4. [Treskas.]

TREDSKHET, tréddskhét ell. trésskhét, f. 3. Se *Tredska*. [Tresk -.]

TREDSKODOM, tréddskodómm ell. trésskodómm, m. 2. Utslag, hvilket domstol faller öfver part, som utan förfall uteblifvit ifrån rätten.

TREDUBBEL, a. 2. 1) Tre gånger så stor. — 2) Säges om något, som består af tre likadana eller liknande ting, eller blott varande af samma art, natur.

TREDUBBELT, adv. Tre gånger; tre gånger så mycket. *T. så stor. Gifva t. igen.*

TREDUBBLA, v. a. 1. 1) Göra tre gånger så stor. — 2) Upprepa tre gånger. — 3) Framte, framställa, återgifva i tre lika exemplar. — *Tredubblande*, n. 4. o. *Tredubbling*, f. 2.

TREDÄCKAD, a. 2. (om skepp.) Som har tre däck.

TREDÄCKARE, m. 3. Linieskepp, som utom back och skans har tre batteridäck.

TREGGAD, a. 2. Som har egg på tre sidor. *T. dolk.* [-äggad.]

TREENIG, treénigg, a. 2. Som består af tre i en enhet. *Gud är t.*, består af tre personer i en gudom.

TREENIGHET, f. 3. Egenskapen att vara treenig. (Teol.) *T-en*, det förhållandet inom Gud, att i det gudomliga väsendet, som är ett enda, finnas tre personer, Fadren, Sonen och den Helige Ande. Jfr. *Person*, bem. 3.

TREFALDIG, a. 2. Se *Tredubbel, Treenig*.

TREFALDIGHET, f. 3. Se *Treenighet*.

TREFALDIGHETSAFTON, m. 2. pl. — *astnar*. Dagen före Trefaldighetssöndag.

TREFALDIGHETSDAG, m. 2. *Helga t.*, ell.

TREFALDIGHETSSÖNDAG, m. 2. Söndagen näst efter Pingst.

TREFALDIGT eller **TREFALDT**, adv. Se *Tredubbelt*.

TREFLIG, trévligg, a. 2. (af *Trifvas*) 1) Som gör att man trifves, ger trefnad; der man trifves. *T-t ställe, rum. T-t hus. T-t familj.* — *Syn. Ängnäm, Behaglig.* — 2) (om person) I hvars sällskap man trifves, finner sig väl, har nöje. *En t. menniska. Hon är t. i sällskap.* — *Syn. Sällskaplig, Fryntlig, Underhållande, Munter.*

TREFLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara treflig.

TREFLIGT, adv. På ett trefligt sätt, med trefnad.

TREFNAD, trévnadd, m. 3. Vålbefinnande, så i kroppsligt som andligt afseende. *Finna, känna t. Ha t. på ett ställe. Bereda någon*